

der kun har været tjenligt til „Dummepeter“, det vil sige Destruktionskedlen. I den Retning mener jeg, at Overdyrlæge Andersens Erklæring, som jeg har oplæst, er fuldt tilstrækkelig som gyldigt Bevis.

Det forekommer mig morsomt i Gaar at høre den ærede Ordfører for det radikale Venstre og for Resten til Dels Venstres Ordfører tale om, at jeg skulde have udtalt mig nedsættende om Landboerne som Stand betragtet. Og Ordføreren for det radikale Venstre fandt sig endog foranlediget til udtrykkelig at nedlægge en Protest mod den Fornærmelse, jeg skulde have tilføjet Landbostanden. Jeg finder en saadan Protest saa urimelig, at jeg ikke skal ofre mange Ord paa at tilbagevise den. Den Protest kan maaske gøre sig som Pynt i et eller andet antisocialistisk Organ; men den indeholder ikke nogen som helst Realitet. Hvis en eller anden Læser af det ærede Medlems Protest skulde have Lyst til at gaa til Bunds i Sagen og i Rigsdagsreferatet se efter, hvad der ligger til Grund, vil det komme til at se galt ud for det ærede Medlem. Jeg haaber for ham, at der ikke findes en saadan kritisk Læser, der vil have nøjere Besked.

Noget lignende gælder om den Udtalelse af den ærede Ordfører for det radikale Venstre, hvori han vilde paadutte mig Preusserbegejstring, mindre kunde ikke gøre det. Det var morsomt at høre, da der slet ikke har været Tale om Preusserbegejstring fra min Side. Der har overhovedet kun været Tale om den tyske Kødkontrol, som jeg mener er god. Og jeg brugte i den Forbindelse nogle Udtalelser, som nærmest skulde tage Sigte paa at give den højtærede Justitsminister Ret overfor de Angreb, der er rettede paa ham, fordi han ved flere Lejligheder har paaberaabt sig Hensynet til det Sønderjylland, der skal indlemmes. Jeg fik imidlertid kun daarlig Tak for min Beskyttelsestrang, og det kan ogsaa godt være, at den var overflødig. Men der er i alt Fald ingen Grund til at tale om Preusserbegejstring i den Forbindelse. At der ikke er Tale om nogen Preusserbegejstring, maa ogsaa fremgaa af, at jeg udtrykkelig sagde, at det daarlige, der fremkom i Tyskland, var man fra visse Kredse ikke saa bange for at importere her til Landet, medens man derimod synes at være meget forskrækket for det gode.

Jeg forstaaer, som sagt, ikke disse Udtalelser om Preusserbegejstring, og jeg vilde gerne med den højtærede Formands Tilladelse gentage et Par af de Bemærkninger, som Justitsministeren gjorde ved

Lovforslagets Fremsættelse, fordi jeg deraf mener at kunne bevise, at det ærede Medlem fra Fredensborg har angrebet mig ganske uberettiget, den Gang han paa Foranledning af mine Udtalelser om Sønderjylland drog saa stærkt til Felts mod mig. Den højtærede Justitsminister udtalte den Gang følgende: „Naar jeg imidlertid nu mener, at det vil være rigtigere at foretage dette Skridt, er det af flere Grunde. Jeg maa nødvendigvis nævne som første Grund Hensynet til Sønderjylland. Det er meget kedeligt, at det bestandig skal komme igen, men det kan ikke undgaas, det er den første Grund, som frembyder sig til nu at foreslaa indført obligatorisk Kødkontrol i hele Danmark. Sagen er den, at man har en saadan i Sønderjylland, og vi kan da daarligt lade Sønderjyderne komme tilbage til et Kongerige Danmark, hvor der ikke er Kontrol med, at det Kød, som sælges til Menneskeføde, er sund Spise. Vi kan ogsaa vanskeligt tænke os, at vi skulde opretholde en obligatorisk Kødkontrol i Sønderjylland, men sige, at herhjemme i det gamle Kongerige anser vi den ikke for saa paakrævet, at vi vil give en Lov derom. Altsaa, Hensynet til den lykkelige Begivenhed, Genforeningen med Sønderjyderne, presser i høj Grad paa med Krav om, at vi indfører tvungen Kødkontrol her i Landet; jeg kan ikke andet, jeg maa anføre det som den første Begrundelse.“ Det var den højtærede Justitsministers Udtalelser, og dem har man ikke fundet Anledning til at gøre kritiserende Bemærkninger til. Jeg synes, det er noget mærkeligt, at Ordføreren for det radikale Venstre, naar hans højtansete Partifælle udtaler sig, som jeg her har citeret, ikke siger det mindste dertil, men derimod fremsætter saa skarpe Sigtelser mod mig, som Tilfældet er. Man kunde næsten fristes til i denne Forbindelse at tænke paa indirekte Skydning; men i Betragtning af det Forhold, som det ærede Medlem fra Fredensborg staaer i til Justitsministeren, vil jeg anse enhver Tanke herom for at være udelukket.

Jeg vil gerne sige til det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich), at de Eksempler, jeg nævnedes fra offentlige Slagtehus, havde han opfattet rigtigt. Det var nemlig saaledes, at det ikke var lykkedes at snyde sig igennem Kontrollen, saaledes som det havde været tilsigtet fra enkelte Slagteres Side. Derimod kan det ærede Medlem ikke anstille de Betragtninger, som han ud fra disse Udtalelser anstillede; det kunde kun gøres, forsaavidt man